GS1279

1. Farwål Sofi! Wi se hwarannan åter,
Fast aldrig, aldrig mera hår,
Men i den werld der ögat aldrig gråter,
Der hjertat aldrig hatar, blott förlåter,
O, låt mig hoppas att få se dig der.

2. I denna lugna säkra sista hamnen,
Der alla lifwets seglare gå in,
Der skall min Milla tryckt i faders-famnen,
Wid ljudet af de wälbekanta namnen
Af Far och Mor, Sofi, bli åter min.

3. Farwål Sofi! Jag tyst och tåligt tömmer
Den bittra kalk, som du har fyllt åt mig.
Du hatar mig, jag älskar och jag glömmer,
Men ewigt rättwis, god, är Han som dömmer
En dag, Sofi, emellan mig och dig.

4. Farwål Sofi! De skynda snart de tider,
Då jag blir åter kall och lugn och fri,
Då detta hjerta icke mera lider,
Ej klappar, blöder, hoppas, önskar, swider,
Men kanske kommer då din tur, Sofi.

5. Farwål Sofi! War god emot wår Milla:
Glöm gerna mig, men henne aldrig glöm.
O! Straffa ej den menlösa, den lilla.
För Fadrens skuld, som kanske gjorde illa:
Hon är wår flydda sällhets sköna dröm.

6. Farwål Sofi! Jag dessa rader tecknar
Med darrande och öfwergifwen hand:
Mitt hjerta mattas och min styrka weknar.
Jag gråter, brinner, fryser, rodnar, bleknar,
Farwål Sofi! Nu slöts wårt sista band.

Säljes för 1 ß. Banko i Bruzelii Boklådor i Upsala och Carlstad — på samma ställen säljas styckewis eller i parti många hundrade slag wisor och historier. I parti, då minst 24 ark köpas, erhållas de till hälften af de påtryckta priset.

Upsala, Em. Bruzelius, 1832.

1. Lilla Lisa jemt war fången
Hos sin mor i femton år;
Gumman satt i aftonsången,
Lisa att spatsera går. . . .
Å hi, å hej!
Å akta dej,
Ty lilla Guden narrar mången!
Stackare dig du lilla djur;
Du ser ej katten står på lur! . . . .
Hej, låt det gå;
Hej, feja på,
Tills hela skorsten wi fejad få! :,:

2. Hon från porten knappt war gången,
Når i wagn en Herre kom;
Strax blef lilla Lisa fången,
Hon med honom rullar om. . . .
Å hi, å hej!
Å akta dej,
Ty lilla Guden narrar mången! —
Nog kom du hem förrån din mor;
Men stackare den som Herrar tror! . . .
Hej, låt det gå,
Hej, feja på,
Tills hela skorsten wi fejad få! :,:

3. Wintren knappt war förbigången,
Når hwaren, som Lisa såg,
Sjöng om dender aftonsången,
Och om hennes segertåg! . . .
Å hi, å hej!
Å akta dej,
Ty lilla Guden narrar mången!
Stackare Lisa, lilla wän;
Åt denna färden man skrattar än. . . .
Hej, låt det gå,
Hej, feja på,
Tills hela skorsten wi fejad få! :,:

1. Suckar, tårar, böner, knäfall, ånger,
Blidka wreden hos en rättwis Gud;
Han förlåter tusen gånger,
Mensklighetens brott mot sina bud.

2. Hwem af oß, om han ej wille skona,
Blef wål för deß höga domstol fri:
Hwarför då, når man kan Gud försona,
Är du oförsonlig, min Sofi.

3. Räck mig medan du än är min maka,
Denna tusen gånger kyßta hand;
Gör med mig en promenad tillbaka,
Till wår fordna sällhets sköna land.

4. Här wid brädden af den lugna bäcken,
Du din Carl en ewig trohet swor;
Här i skuggan af den stilla häcken,
Du blef älskarinna, wän och mor.

5. Innom detta afundswärda gallret —
Hwarför bor jag ej derinne än —
Smög du dig, till hån och spott för squallret,
Till din outsägligt ömma wän.

6. Log med honom åt de papiljoner,
Som kring sköna blomman fladdrade,
Log åt Grefwar, Riddare, Baroner,
Kurtisörer och Förförare.

7. Räckte mig så ömt den trogna famnen
Då jag smög inkognito till dig;
Hwarför är nu denna lugna hamnen,
Ack, för ewigt, ewigt stängd för mig.

8. Hwarför får nu ej mitt stackars hjerta,
Som, af plågan tärdt, knappt andas än,
Aldrig mer till lindring i sin smärta
Tryckas mot sin allrabästa wän.

9. Jag war fattig och ditt hjerta blödde,
Wid min nöd och mitt behof, Sofi;
Jag war hungrig, fången och du födde
Tiggaren: nu är jag rik och fri.

10. Rik och fri, fast mina tårar flyta,
Rik och fri, fast du ej älskar mig:
Ack! Hur gerna wille jag ej byta,
Wara fattig, älskad utaf dig.

11. Ack Sofi! Slit ej de klena banden:
Wänta litet, gif dig tålamod;
Tro mig — då du ser mig, stött från stranden,
Fara öfwer dödens hemska flod,

12. Då, då skall du mot din wilja gråta
Mina willor, mina ödens lott;
Känna först min kärlek och förlåta
Mina fel, men ångra egna brott.

Lilla Hedda till sin Pappa.

1. Små flickor äro rådda,
Och så är äfwen jag;
Och aldrig har wål Hedda
Gjort vers förrän i dag.

2. Dock! Huru sade mamma?
Om känslan blott är sann,
Så är det just detsamma,
Om versen ej är grann.

3. Jag kan ej sjunga, Pappa,
Hur god du är mot mig;
Jag kan blott hjertligt klappa
Och hjertligt kyßa dig;

4. Och stundligt nederkalla
Ditt ömma hjertas lön,
Från den, som wårdar alla,
Och hör den lillas bön.